

REVENGE OF THE AZTEC GODS

Written by: Katie Fleming

Translated by: Suzanne Fakkert from The Netherlands

“Twee pistolen, één shotgun met hulzen, drie EHBO pakketten, een waterfles en niet geheel onbelangrijk, mijn dagboek.” Lara Croft was bezig met het volstoppen van haar rugzak.

Vandaag was een spannende dag en ze ging naar Mexico waar een Aztec Piramide uit de grond was gerezen! Lara wilde er onmiddellijk naartoe, om als eerste de boel te verkennen, dus belde ze snel haar beste vriend Albert op, een piloot, om haar er naartoe te brengen.

Lara ging naar beneden en opende de voordeur. Daarbuiten, recht voor het hek, stond een enorme vliegtuig op haar te wachten. Lara glimlachte en rende er naartoe. Albert stond glimlachend naast het vliegtuig wachtend op Lara.

“HALLO LARA! KLAAR OM TE GAAN?” schreeuwde hij, met een poging om boven de luide motoren te komen.

“WHAT?”, schreeuwde Lara terug, “IK HOOR JE NIET!”

“LAAT MAAR ZITTEN!” Schreeuwde hij en gebaarde naar Lara in te stappen. Ze keek nog een keer terug naar haar landhuis, en zag Winston op zijn quad bike rijden met een stoere lach op zijn, oude droge lippen. Ze zwaaide naar hem en stapte in het vliegtuig.

Paar minuten later vlogen ze hoog over de boomtoppen. Lara keek naar buiten en zag langzaam haar landhuis in het niets verdwijnen.

“Heb je het verhaal al gehoord over die nieuwe Piramide?”, vroeg Albert.

“Nee ik weet er nog helemaal *niks* van! Ik had gehoopt dat jij het mij kon vertellen?”

Albert schudde zijn hoofd. Lara haalde haar dagboek tevoorschijn en bladerde naar een nieuwe pagina. Ze wilde geen belangrijk deel over het hoofd zien.

“Wel Lara”, begon hij, “lang geleden waren er twee piramides in Mexico die een grote betekenis hadden, een zon en een maan piramide. Iedere twintig jaar zouden de mensen daar een persoon kiezen die wel de nieuwe heerser wilde zijn voor de zon en de maan.

Die persoon zou dan zijn eigen leven opofferen om in een nieuwe god te veranderen door een verbluffende zelfdoding. Een man genaamd Tecuciztecatl werd gekozen tot zonnegod, en werd verteld in het vuur te lopen. Hij weigerde want hij wilde niet zijn *eigen* leven opofferen! Op dat moment, een ouder en wijzer man genaamd Nanahuatzin, stond op. Zonder enige aarzeling liep hij in het vuur en werd zo de nieuwe zonnegod. Tecuciztecatl was furieus! Als blijk van zijn woede, werd hij omgedoopt tot de maangod. Hij was er echter nog *steeds* niet blij mee, en voor vele nachten weigerde hij dwars door de lucht te reizen. De mensen werden erg boos en maakte zich zorgen.

Tecuciztecatl vertelde aan de mensen dat hij alleen dwars door de lucht zou reizen als zij hun leven voor hem wilde opofferen...en dat deden ze. Ze moesten hun hart uitsnijden en die aan

de maan geven. Een man genaamd Quetzalcoatl werd door Tecuciztecatl bevolen de harten te verwijderen en het aan hem te geven. Naderhand, begon Tecuciztecatl weer door de lucht te reizen. Hij waarschuwde echter de mensen dat als zij stopte met het geven van spullen aan hem, hij dan ook zou stoppen met reizen.

Dit hield nog vele jaren aan, totdat er zowat niemand over was. De mensen besloten dat er geen opofferingen meer uitgevoerd moesten worden, ze stopte, en de maan stopte ook steeds.

In een korte tijd veranderde de maan van kleur en viel uiteen in het niets. De mensen die nog overbleven na deze tegenslag waren opgelucht dat de opofferingen gestopt waren, maar hun kwaad, de zonnegod, Nanahuatzin kon ook niet langer blijven. Voor vele dagen zaten de mensen in complete duisternis, tot een paar dagen geleden een zon naar hun terugkeerde, die ongelinieerd was. Iedereen was blij dat het licht terug was, maar dit veranderde echter weer snel in een kwaadaardig iets... Een nieuwe Piramide was vanuit de grond gerezen! Er werden ingeprente hiërogliefen aan de buitenkant van de Piramide ontdekt, maar niemand durfde ze te lezen, of de tombe binnen te treden, omdat de mensen geloofden dat het ongeluk zou brengen." Zuchtte hij. "Dat is simpel gezegd het hele verhaal."

"Interessant, antwoordde Lara. "Zodra ik daar aangekomen ben zal ik de boodschap vertalen. Misschien zal dat verklaren waarom de piramide rees?"

Lara ging terug in haar stoel zitten en legde haar dagboek weg.

Ze had geen idee wat ze moest verwachten...

Een paar uur later werd Lara wakker na een fijn geslapen te hebben. Ze gaapte en keek uit het raam. Albert had haar verteld dat de sleutel vlakbij de piramide lag. Lara werd plotseling alert en zat vol met energie. Ze kon amper wachten om de piramide te verkennen. Ze zette haar rugzak op haar rug en was klaar voor de landing.

Biep, bieep, bieep, rrr, rrr, rrr, bieep, bieep, rrr, rrr, rrr. Alle lichten in de vliegtuig begonnen rood te knipperen. Licht bordjes gaven allemaal GEVAAR! GEVAAR! Aan. De vliegtuig begon enorm te schudden terwijl Albert het met moeite onder controle probeerde te houden. Lara probeerde zich met alle macht vast te houden in haar stoel terwijl de vliegtuig haar van links naar rechts rukt. Het gepiep werd steeds luider en de druk nam toe.

"WE STORTEN NEER LARA!" schreeuwde Albert, zijn stem vol met angst.

"JE ZAL MOETEN SPRINGEN. PAK SNEL EEN PARACHUTE NU!" Lara deed wat ze verteld werd. Ze opende met wat gepruts een kleine coupé, waarin de parachutes zaten. Ze haalde er eentje uit en deed het met zorg om. Ze zag dat Albert hetzelfde deed. De vliegtuig was nu helemaal onbestuurbaar en de achterin woede het vuur wild om zich heen. Lara nam een snelle adem in en gooide zichzelf uit de deuropening. In het begin viel ze met enorme snelheid. Toen, tot haar opluchting ging haar parachute open, en landde ze veilig op de grond. Lara stond op en ontkoppelde haar parachute, gooide het op de grond. Met haar handen voor de scherpe zon zocht ze naar Albert. Ze zag hem nergens in de buurt. Lara keek terwijl de vliegtuig neerstortte op de grond en uitbarstte in dikke brullende vlammen. Het volgende moment explodeerde het in de lucht, brokstukken verspreidde zich. Een voorwerp vloog richting Lara ze kon het nog net ontwijken. Het landde in een grote hoop met puin, en was

doordrenkt met bloed. Lara ging er naartoe en ontdekte dat het Albert was. Zijn rechterarm was eraf gerukt, en zijn gezicht was er erg aan toe. Zijn benen zaten vol met snijdwonden en bloedde. Hij opende zijn ogen en nam een schrikbarende ademteug. Albert keek Lara met waterige ogen aan en kon met moeite praten.

“L-Lara.” Zuchtte hij. Ze kon zien dat hij enorm veel leidde. “In mijn r-rechterzak,” hij stopte even voor een moment, “zit een s-steen, neem het a-alsjeblieft.” En dat was het. Hij draaide zijn ogen weg en hij was stil. Lara sloot haar ogen en boog haar hoofd.

“Vaarwel Albert. “Bedankt voor alles.” Ze knielde voor zijn levenloze lichaam en greep naar zijn rechterzak. Haar hand hield een kleine steen vast. Het had een vorm van een ster. Lara stopte het in haar rugzak en draaide zich richting de piramide...

“Hmm...zei Lara ondertussen vluchtig kijkend over de hiërogliefen. Ze pakte haar dagboek en begon de boodschap te vertalen: *In het hiernamaals probeerde Tecuciztecatl mij de doden, Nanahuatzin. Tecuciztecatl was nog steeds erg boos omdat hij niet de nieuwe zonnegod werd. Hij was zo boos dat hij wraak wilde. Ik werd gedwongen om vanuit het hiernamaals terug te komen met hem als één piramide. Quetzalcoatl kwam ook met een belofte voor Tecuciztecatl terug, dat wie dan ook deze tombe betreedt hun harten zouden worden uitgerukt en aan de maangod werden gegeven. Dit zou hem dan de kracht geven om de zonnegod te worden, en ik was dan machteloos. Tecuciztecatl zou dan mijn hart uitrukken en mijn lichaam verbranden. Als er iemand sterk en onbevreesd is, help mij dan hun beide te vermoorden. Dan kan ik terugkeren en de zonnegod worden. Treed binnen met eigen risico, en neem dan alstublieft deze steen mee...*

Lara nam de steen vanonder de boodschap en stopte het terug in haar rugzak.

Dit klonk nog erger dan ze had verwacht...God is hier om wraak te nemen! Ze wist hoe sterk deze konden zijn. Duwend opende ze de zware deur en liep naar binnen. Lara hoorde vreemde geluiden toen ze de deur achter zich sloot. De geur rook verschrikkelijk, een verrottende geur gemixt met andere bedorven geuren. Lara pakte een fakkel dat hing aan de muur. Ze keek naar boven en zag dat de hele plafond bevolkt was met vleermuizen - Lara huiverde.

Ze keek verder en zag een wazige verlichte kamer en een deur met hiërogliefen aan haar rechterzijde.

Lara besloot om de boodschap op de deur te lezen, enige minuten later was ze eindelijk klaar met het vertalen van de vreemde symbolen. Het geschrift zei: *Achter deze deur ligt een plek waar alleen mummies kunnen lopen. Als iemand deze plek probeert te betreden, zul je sterven, en zullen alleen de mummies je horen huilen.* Lara's lichaam begon te trillen van de waarschuwing. Moet ze naar binnengaan? Lopend richting de deur, merkt ze een hendel op. Uit nieuwsgierigheid trekt ze eraan, en ziet de deur langzaam opengaan, onthuld word een kamer vol met blauwe doffe mist. Lara trad voorzichtig naar binnen en betrapte zichzelf erop dat ze op een smalle lang platform stond, hoog boven de grond. Ze keek naar beneden en zag drie sarcofagen in het midden van de kamer. Vier fakkels omcirkelden het met lugubere schaduwen verspreid over de vloer. Lara kon een grote deur aan de andere zijde van de kamer zien. Twee standbeelden van slangen bewaakten de deur. Ze hadden ogen als juwelen dat in eigenaardige rood twinkelde. Lara liep verder tegenover de rechterkant van de richel. Nu kon

ze zelfs nog meer van de kamer zien. Vreemde plaatjes waren getekend op alle muren, mensen in gewaden met juwelen en goud. Iedere tekening was omringd met hiërogliefen.

Compleet geabsorbeerd in haar mysterieuze omgevingen, viel het Lara niet op dat een Schaduw haar naderde...

“Erraaah! Cu, cu erraaah!” Lara rukte haar hoofd opzij naar het vreemde geluid.

Twee mummies naderden haar! “Erraaah! Erraaah!” Ze maakten ziekelijke geluiden. Lara moest snel iets bedenken. Ze greep naar haar pistolen en schoot met een wilde uitdrukking op haar gezicht. Jammer genoeg bleven de mummies maar op haar afkomen en de kogels kaatsten van hun lelijke lichamen af. Lara slaakte een zucht. Wat moest nu weer doen?

Ze deed haar pistolen weg en ging diep gebukt vlak boven de grond, haar handen stevig voor haar lichaam geplaatst, gespannen... klaar voor de aanval. De eerste mummie sprong voorwaarts, zijn handen gericht naar Lara. “Erraaah!” Lara schoot vooruit, haar handen voor haar uitgestrekt. “Ooef” gromde Lara tijdens het wegstoten van de mummie. Ze greep zich in het lichaam, en gooide met al haar kracht de mummie over de richel. Lara zag het vallen, met een verwilderde blik op haar gezicht.

“Erraaah, erraaah!” De tweede mummie krijste. Lara stortte haar smalle lichaam op het, haar nagels scheurend door de dikke lagen van wimpels. Hijsend met de mummie over de richel, verliest Lara de grip op haar voet. Na de zware beproeving, wandelde Lara zuchtend naar de richel. Ze keek erover heen en zag allemaal mummies verspreid over de vloer. Grijze vloeistof lekte uit de elk van de vermorzelde mummies lichamen. Happend naar adem, smeed Lara zichzelf naar de deur om te ontsnappen aan de rottende geur die nu door de kamer zweefde.

“Zo”, zei Lara hardop, “het lijkt erop dat ik terug bij af ben!” Ze keek naar de zwak verlichte kamer en vroeg zichzelf af wat nou daar binnen zou kunnen zijn. Lara liep richting de kamer en stopte halverwege de gang. Haar ogen wierpen een blik van links naar rechts. Enorme zwaarden zwiepten wild heen en weer wat Lara bij twijfel bracht om de kamer binnen te gaan.

De zwaarden zwiepten vlak langs Lara’s lichaam wanneer ze laag over de vloer kruipt. Eén domme opwaartse beweging zou haar het leven kosten. Ze vervolgde haar weg door nog lager over de grond te gaan. *ZOEF!* Eén van de zwaarden miste haar op een haartje. Lara redde het tot de overkant, en stond bibberig op. Ze veegde het vuil van haar af keek goed rond voor een evacuatie. Geen enkele deur was aanwezig, dus Lara draaide zich om, om weer dezelfde weg terug te nemen. Maar haar oog had echter iets opgemerkt: een touw bungelde van het plafond naar Lara wat haar realiseerde dat dit haar enige ontsnapping kon zijn als ze daarmee naar de overkant zou swingen naar een smalle opening in de muur aan de overkant van de kamer.

Zou ze de enorme zwaaiende zwaarden kunnen ontwijken? Zal ze het risico nemen?

Nee. Dacht Lara. Dat zou veel te gevaarlijk zijn. Een glimlach verscheen op haar gezicht.

Maar... ik hou van gevaar!

“Erraaah!” Lara swing heen en weer, net op tijd merkt ze haar dolk op geplaatst in haar hand. “Ow!” gilte Lara. Ze draaide zich om, sprong naar de touw en swing richting de

zwaaiende zwaarden. ZOEF, ZOEF...de schrikbarende zwaarden swingen rondom Lara, net langs haar. Lara redde het veilig naar de overkant van de kamer, greep naar de opening, en hees zichzelf op, uiteindelijke instorting.

Momenten later, werd Lara wakker. Haar hand klopte en bloed gutste uit haar open wond waar een mummie haar had geraakt. Lara gebruikte haar goeie hand om een EHBO pakket uit haar rugzak te halen. Toen ze haar hand goed had ingewikkeld met verband, keek Lara naar de kamer waar ze zojuist vandaan kwam. De vlijmscherpe zwaarden zwiepten nog steeds wild heen en weer, vernietigend overal en nergens.

Pas op dat moment herinnerde Lara zich de mummie. Ze onderzocht de kamer, maar kon het niet zien. Ze zag echter wel een spoor van grijze slijm. Ze volgde het spoor met haar ogen en betrapte zichzelf op een fijn gehakte mummie! De zwaarden hadden het lichaam van de mummie in kleine stukjes verdeeld, wat nu op de vloer lag verspreid. Lara grinnikte zacht, en draaide zich om vervolgens door een smalle gang. Ze kwam aan het eind van de tunnel omhoog in een kleine kamer...met geen uitgang, behalve een kleine trap. Lara ging zuchtend op de vuile grond zitten, ineens buiten adem. Haar vingers speelden met het zand op de vloer, en grepen een kleine dunne steen. Ze raapte het op en onderzocht het.

Grr, rarhh! Lara keek op en zag een grote zwarte hond aanvallend op haar afkomen! Zonder enige aarzeling pakte Lara de steen en propte het in het oog van de hond. Waterachtig vloeistof spoot eruit, wat Lara dwong om naar achter te stappen. De hond viel op de grond, onbeweeglijk. Nog geshockt van de plotselinge aanval, ademde Lara zwaar. "Ik kan me beter voorbereiden!" zei Lara hardop. Ze stopte de steen terug in haar rugzak. *Grrr, rrr, rrr...*Lara keek over haar schouder, geschokt doordat een hele horde met honden op haar afkwam! Voorzichtig, stap voor stap liep Lara achteruit de trap op, met de poging om niet weg te glijden met haar voet. *BAM, BAM, BAM!* Lara schoot met alle macht naar de honden, haar pistolen als gekken tekeer richting de beesten. Paar minuten later was de rust terug gekeerd in de kamer, nogmaals. Bloedspetters vulde de muren, druppelend op de vloer. De onuitstaanbare geur woelde Lara's maag om, ze kokhalsde en kon met moeite normaal ademen. Lara gaf over op de grond, de geur maakte haar nog misselijker. Even later voelde ze zich wat beter. Haar maag deed nog steeds zeer, maar ze was klaar om haar weg te vervolgen!

Ze klom hoger de trap op, iedere stap werd nauwer naarmate de trap langer werd. Daarna, kroop Lara door een smal gat en eindigde opgepropt in een kleine vierkante box. Lara kon niet rechtop zitten, en kwam erachter dat ze alleen op haar rug kon liggen.

"Errr...mmm...ugh!" Lara's voeten drukte stevig tegen de bovenkant. Ze drukte omhoog en de bovenkant rees eraf! Met een laatste trap, kreeg Lara de mogelijkheid om uit...uit de sarcofaag te stappen! Lara verkende haar omgeving en ontdekte al snel dat ze uit de eerste sarcofaag was gestapt van de kamer die ze eerder was binnen gegaan van een hooggelegen richel. Lara keek op de vloer, verbaasd van de mummies waarmee ze gevochten had. Nu ze de mummies van dichtbij kon onderzoeken zag ze dat ze allemaal grijze ogen hadden. Naast een bijzondere zwarte punt in het midden van elke oog. Het leek erop alsof ze allemaal naar Lara keken! Ze vroeg zich af, wat zou er in de andere sarcofaag zitten?

Ze liep over de middelste sarcofaag. Er was geweldig veel werk verricht op de deksel. De deksel was versierd met verschillende kleine vierkantjes, die tot in de detail met de hand beschilderd waren. De hoeveelheid plaatjes beeldde een man uit met een hart in zijn hand, en een kwaadaardige glimlach op zijn gezicht.

Lara tilde de deksel op en schoof het omhoog. Lara forceerde het zware gewicht en hield het steviger vast, voorzichtig op de grond gelegd. De binnenzijde van de sarcofaag onthulde een smalle trap dat tot in het duister leidde. Lara greep naar een dichtstbijzijnde fakkel en daalde voorzichtig af naar beneden in het duister op de oude vervallen trap, met de fakkel voor haar uitgestrekt. *Fewww...fewww...drup, drup*. Plassen met bloed werden zichtbaar naarmate ze de nieuwe kamer binnen stapte.

Een lichaam lag op een tafel, het bloed gutste eruit en landde in een smal kanaal, stromend in drie grote plassen. Delen van het bloed overstroomde het kanaal, wat op het zanderige grond drupte. Lara naderde het lichaam en zag dat het compleet was ingewikkeld in doek wat bij elkaar gehouden werd met touw. De polsen waren boven zijn hoofd vastgemaakt met handboeien, en zijn voeten vastgebonden aan de steenachtige tafel. Een groot mes was diep in zijn borst geplaatst, wat langzaam het bloed uit zijn lichaam deed sijpelen.

Opmerkelijk was een kleine holte wat was vastgenaaid aan de wikkels, Lara strekte haar hand naar binnen en pakte een kleine fluit. Ze stopte het in haar rugzak en liep terug naar één van de grote plassen, bleek starend in het rode vloeistof.

Wie deze persoon ook is, dacht Lara, ist een vreselijke dood tegemoet gegaan.

“Err, ahhh!” Lara sprong naar het geluid en cirkelde om zich heen. Een man begon haar aan te vallen met een zwaard! *BAM, BAM, BAM!* Lara schoot hem onmiddellijk neer. Hij wankelde nog even door de kamer, totdat hij zichzelf op de grond liet vallen.

“W-wie ben jij?” stotterde hij.

“Mijn naam is Lara Croft, en jij bent?”

“Quetzalcoatl”, antwoordde de man. Lara hield haar adem in. Hij was de man die eigenlijk het hart van een persoon moest uitrukken en die te geven aan Tecuciztecatl, de maangod! De afbeelding op de sarcofaag was hem! Lara hield haar pistool nog steviger vast, ze wilde niet dat haar hart eruit gerukt werd! Hij wankelde naar Lara, grijpend naar zijn open wond.

“Jij-jij bent toch degene die de boodschap heeft gelezen aan de buitkant van de piramide, of niet soms?” vroeg hij. “

“Ja, dat heb ik inderdaad gedaan. Ik weet wat je van plan bent. Jij zou nu niets liever willen dan mijn hart uit mijn lichaam te rukken en die aan Tecuciztecatl te overhandigen?” Vroeg ze. “Geloof me, je krijgt die van mij *absoluut* niet”, zei ze duidelijk.

“Nou, toch ga ik een poging wagen, en weet je wat L-Lara? Ik ga dit winnen” Hij wankelde naar voren met nog steeds zijn hand op de open wond, de ander losjes rondom het zwaard.

“Dat zullen we nog weleens zien.” *BAM, BAM!* Lara schoot meerdere keren op Quetzalcoatl.

“Aargh” Stilte. *PLONS! Puh, puh, puh*. Lara kijkt als hij strompelend voorover loopt richting een plas met bloed. Zijn ogen rollen weg zodra hij de plas invalt. *Puh, puh*. Lara hoorde

kleine luchtbelletjes aan de oppervlakte boven komen, en zag zijn lichaam naar boven komen drijven. Zijn bloed gutste uit zijn lichaam wat de plas nog meer deed overstromen en nog meer over het zand liet gaan.

“Geen Quetzalcoatl,” zei Lara, “ik win altijd”. En met die gedachte in haar hoofd liep ze de trap weer op...

Lara kon een koele bries voelen als ze naar beneden liep naar de derde sarcofaag.

Als ze beneden is aangekomen, bevindt ze zichzelf in een tamelijk grote kamer dat fel belicht is met vele fakkels. Een rode loper is neergelegd op de stoffige grond, en een immense standbeeld van een man stond midden in de kamer dat omringd werd door brandend wierook. De aroma gaf de kamer een zoetige geur en vol met leven. Lara keek nog even goed de kamer rond en zag tunnels, net niet groot genoeg voor een persoon om er doorheen te kruipen, gegraveerd in muren. Lara nam een laatste kijk in de kamer en draaide zich om naar de treden.

Ziff, ziff, ziff. Een vreemd geluid ging door de kamer. Lara kijkt de kamer rond als er ineens stapels met zand uit de verschillende tunnels komen. *Ziff, ziff.* Al snel genoeg had het zand zich tot Lara's knieën bereikt. Ze moest eruit! Lara gebruikte al haar kracht om zichzelf uit het zand te tillen. Het had zich nu tot haar middel bereikt en ze kon met moeite haar voeten bewegen. Lara's ogen snelden zich door de kamer heen. Er moest ergens een touw zijn, maar ze kon niks vinden. Ze leunde uit wanhoop tegen één van de muren. Een harde stoot deed Lara's hoofd omdraaien om te zien wat het was...een ring! Het zat genageld aan de muur, en er leidde er meer omhoog langs de trap!

Lara greep naar de ring en trok zichzelf voorwaarts. Dan, reikt ze haar arm uit naar de volgende. Het zand was nu tot haar schouderhoogte. Lara ging stug verder. Haar hand bonsde op de plek waar ze het had verwond. Maar toch ging ze door, vastberaden om te overleven. Als Lara halverwege de trap op is, steeg het zand langzaam, en bedekte haar mond. Ze worstelde om sneller te gaan, haar handen uitgestrekt naar de tegemoetkomende ringen. Lara greep naar de één na laatste ring, en trok haar lichaam geforceerd ertegen aan. Het zand zat nu tot over haar neus. Ze nam een rustig en kalme adem in. Haar hand met moeite om de andere ring te vinden, maar ze kon het niet vinden. Haar handen zochten wanhopig de muur af. Het zand steeg tot boven haar hoofd, dat haar lichaam steeds sterker vasthield. Lara hield nog steeds haar adem in, wetend dat ze het niet lang meer kon volhouden.

Met een laatste poging duwde ze haar arm naar voren door het ruwe zand...hopend op een laatste kans. Niks, geen ring. Lara's rechterhand gleed van de ring die ze al die tijd vasthield. Haar lichaam dreef machteloos weg in het zand. Haar longen schreeuwden om lucht, en Lara wist dat er geen hoop meer was.

“Mmm!” Schreeuwde Lara vanuit haar keel. Iets raakte haar aan. Het voelde hard aan...“*de standbeeld!*” Dacht Lara. Het zand duwde het omhoog! De standbeeld bleef omhoog rijzen, wat Lara snel omhoog bracht. Nu was ze uitgeput. Ze begon sterretjes te zien en ging begon buiten bewustzijn te raken. De standbeeld duwde nog een laatste keer, wat Lara's lichaam met kracht uit de sarcofaag duwde, op de vloer. Lara ademde achter elkaar diep in en uit. Lucht! Haar longen deden zeer en voelden brandend aan. Paar minuten later stond Lara weer op, haar benen zuur van het harde duwen in het zand. Het verband om haar hand was losgeraakt, en het

zand begon in haar wond te prikken.

In haar ooghoek, zag Lara de standbeeld uit de sarcofaag omhoog rijzen. Het viel op de grond en brak open. Groene mist rookte eruit en verspreidde zich door de kamer en kwam samen op de grond in een smalle pijp. Ze keek als het ineens begint te rijzen en omvormt in een menselijke vorm.

De mist veranderde ineens van transparant, langzaam aan in een andere kleur. Na een paar seconden was de vorm compleet. Het was een man...en hij keek niet *bepaald* blij!

“Wie ben jij,” vroeg de man.

“Ik heet Lara Croft en jij bent?”

“Tecuciztecatl.”

Lara luisterde vol verbazing. “Jij bent de maangod, toch?”

“Dat ben ik inderdaad. Maar spoedig zal ik de zonnegod zijn!” gromde hij, en pauzeerde even.

“Waar is Quetzalcoatl?” vroeg hij woest.

“Ik heb hem vermoord.” Antwoordde Lara, zacht grinnikend in haarzelf. “Jij word de nieuwe zonnegod? Heb je dan niet iemands hart nodig?”

“Ja, en die verdoemde Quetzalcoatl had het eigenlijk moeten halen...maar jij hebt hem vermoord.”

“Dat zeker ja!” Glimlachte Lara. Tecuciztecatl negeerde haar.

“Dan moet je een moedige strijdster zijn...dus zal k je met eigen handen moeten vermoorden.” Van voren in de aanval, met een speer in zijn hand. Lara greep naar haar shotgun en begon te schieten, maar het wapen deed niet veel goeds. Hij kwam nader tot Lara en ze begonnen de kamer rond te cirkelen. Lara pauzeerde even, en strekte haar pijnlijke vingers. Constant schieten kunnen je vingers behoorlijk vermoeid maken. Van haar aandacht afgebracht te zijn door haar vluchtige rustpauze, speurde Tecuciztecatl zich direct richting Lara met de speer op haar gericht. “Erraah!” schreeuwt hij als hij op haar af rent. Ze sprong snel over Tecuciztecatl heen en greep de achterkant van de speer. Ze landde op de grond en deed een tegengestelde koprol, de speer even snel los om het weer vervolgens vast te grijpen.

Tecuciztecatl kreeg niet eens de kans om zich om te draaien als Lara de speer in zijn achterhoofd steekt.

“Aargh, gilt hij en valt onbeweeglijk op de grond.

“Dank je wel Tecuciztecatl.” Zegt Lara. “Ben ik *toch* nog een goeie vechter!” ze begon hard in zichzelf te lachen. Wat moest ze nou met hem doen? Ze peinsde voor een moment en besloot toen zijn hart eruit te rukken, Nanahuatzin op te zoeken en het aan hem te geven.

Lara trok de speer uit het achterhoofd van Tecuciztecatl en begon zijn hart uit te graven. Dan spietst ze de speer in het midden van het hart en trekt het eruit. Ze houdt het hoog in de lucht om haar overwinning te vieren, als ze naar de grote deur met de slangen standbeelden loopt. Lara duwt de zware deur omhoog en bevindt zich tegenover een andere man! Lara laat haar speer op de grond vallen en grijpt snel naar haar pistolen.

“Nee, niet schieten!” gilte de man. “Alstublieft, laat uw wapens zakken” Mijn naam is Nanhuatzin. Ik ben de zonnegod.” Lara liet haar wapens zakken en glimlachte.

“Mijn naam is Lara Croft. Ik heb je boodschap gelezen op de buitenzijde van de piramide. Je

hoeft je geen zorgen te maken. Quetzalcoatl en Tecuciztecatl zijn dood! Ik heb ze eigenhandig opgeruimd.” Zei Lara triomfantelijk, en ik heb Tecuciztecatl’s hart om het te bewijzen!” Ze glimlachte en pakte de speer op. Nanahuatzin glimlachte en nam de speer van haar over.

“Bedankt Lara!” Zegt hij. “Je hebt zoveel voor mij gedaan, zonder jouw was ik nu allang dood geweest! Maar dankzij jou ben ik nog steeds de zonnegod. Er is alleen wel één ding wat ik van je moet vragen.” Vervolgde hij.

“En dat is?” vroeg Lara.

“Om mij te doden, steek de speer in mijn hart en scheur het open. Binnenin zit een sleutel. Gebruik het om deze deur te openen.” Hij wees naar de overkant van de kamer.

“Dat kan ik niet doen!” antwoordde Lara.

“Maak je geen zorgen Lara. Ik zal nog steeds blijven voortleven...in het hiernamaals bij alle andere goden. Ik zal nog voor een lange tijd de zonnegod blijven.” Hij gaf een glimlach en overhandigde Lara een nieuwe speer. “Kom op, het zal mij toch geen pijn doen.”

Lara liep naar voren en pakte de speer uit zijn hand. Met tegenzin stak ze Nanhuatzin neer.

Mistige lucht kwam uit de wond in plaats van bloed. Het vulde de kamer, en ruikt heerlijk zoet die Lara diep inademt. Ze keek naar het gezicht van de man, en op zijn lippen zat een zachte glimlach. Lara voelde zich onmiddellijk beter. Ze wist dat hij terug was in het hiernamaals, zoals hij al had gezegd. Ze verwijderde zijn hart en maakte het voorzichtig open. Binnenin lag een sleutel. Er stonden een paar symbolen op dat de volgende boodschap zei, *De Schatkamer*.

Dit was precies waar Lara zo lang op had gewacht!

In stilte nam ze afscheid van Nanhuatzin, en rende vervolgens naar de enorme deur en plaatste de sleutel erin. Grote hoeveelheden druk kwam er vrij zodra het slot open ging en de deuren zich opende. Lara stapte naar binnen en barste bijna in blijdschap uit elkaar. Ze heeft eindelijk de schatkamer bereikt! Lara keek met een grote lach om haar heen. De vloer was gevuld in goud en juwelen. Gouden kommen, kleine standbeeldjes die de kamer vulden. Een mooie fontein stond prachtig in het midden van de kamer. Lara liep naar de fontein en zag een grote gouden kom in het midden staan. Het had beschilderingen van mensen erop, en prachtige juwelen omcirkelden de rand.

“Winston zou dit *geweldig* vinden!” riep ze uit. Dragend in haar handen grijpt ze ondertussen een handvol met goud en gooit het de lucht in. Lara liep weer verder de kamer rond, en merkte een vreemde scheur in de muur op. Het leek op een slang. Lara’s keel werd ineens erg droog en verlangde naar water. Ze zocht naar de waterfles in haar rugzak en greep in wat anders. Het was de steen die ze had gevonden en had gebruikt tegen de honden! Ze groef wat dieper en ontdekte de andere helft die ze had ontvangen van de boodschap op de buitenkant van de piramide. Lara glimlachte en plaatste de twee stenen in de muur. Het past perfect! Dan begint ineens de muur zich in tweeën te splitsen...wat een trap naar beneden onthulde. Lara liep omzichtig de trap af naar beneden en bevindt zich in een kamer vol met nevel. Lara liep nog een klein stukje verder. Er zat iets in het zand, maar Lara kon niet zien wat het was. Ze versnelde haar stappen om te zien wat het was.

“Aaah! Yes!” Lara gild het uit van ontzag. Het was een massieve gouden lama! Het had verbijsterende robijnen als ogen, en juwelen die zijn hele lichaam bedekte. Ze droeg het mee naar een hoop met zand en ging erbij zitten. Ze adoreerde haar nieuwe schat voor een tijdje en liet haar rugzak zakken en keek erin. Ze haalde haar waterfles tevoorschijn en nam een slokje. Lara haalde ook haar dagboek eruit en begon gelijk haar spannende verhaal te schrijven.

Zodra ze klaar was borg ze de dagboek weer op en merkte het fluitje op dat ze van de dode man had verwijderd, net als de steen die Albert haar gegeven had. Ze bekeek de steen aandachtig en merkt dan een kleine klink op. Lara lifte de klink omhoog en de steen ging open. Het was een kompas! De steen was gevuld met water en er dreef een kleine pin in het midden. Lara glimlachte. Ze was blij dat ze nu eindelijk iets had waarmee ze kon verkennen. Ze pakte het fluitje op en blies erop. *TJILP, TJILP, TJILP!* Lara moest lachen om het verschrikkelijke geluid dat het maakte. *TJILP, TJILP, TJILP.* Ze bleef net zo lang fluiten totdat ze buiten adem was. Lara stond op en liep naar de andere zijde van de kamer waar een kleine stenen deur stond. Ze duwde het open en kwam uit de achterkant van de piramide. Dan ineens hoort ze iets. Ze keek waar het vandaan kwam. Lara kijkt op en ziet een kameel op haar af komen rennen. Het stopt als het recht voor Lara’s neus staat en kijkt haar aan.

“Waar kom jij vandaan?” Vraagt ze, nog wat geschrokken van zijn verschijning.

Hij keek Lara aan en spuugde op de grond.

“Gadver!” Gilde Lara uit, en begon te lachen. Lara begon zich af te vragen hoe ze thuis kwam nu ze een vervoermiddel had! Lara bond haar lama vast aan de kameel en sprong erop. Ze neemt daarna nog een laatste blik op de piramide voordat ze wegrijdt in het woestijn, met de schemer dat langzaam donkerder word.

Lara komt aan rond middernacht. Winston was in de keuken in slaap gevallen. Lara zette de gouden kom naast hem, en ging vervolgens naar bed.

De volgende dag...

Het was een vroege Donderdagmorgen.

Lara’s wekker ging niet af om 6.18u ‘s morgens...vandaag slaapt ze lekker uit!

Revenge of the Aztec Gods

Copyright © 2001 by Katie Fleming

Tomb Raider and Lara Croft

Copyright © by Core Design and Eidos Interactive